ורב זביד אמר אין בנים בלא סימנים ונבדוק

חיישינן שמא נשרו הניחא למ"ד חוששין

אלא למ"ר אין חוששין מאי איכא למימר

אפי' למ"ד אין חוששין משום צער לידה

חיישינן: כיצד פומרות צרותיהן וכו':

מנהני מילי אמר רב יהודה דאמר קרא

ילצרור יהתורה ריבתה צרות הרבה ירב

אשי אמר סברא היא צרה מ"מ אסירא

דבמקום ערוה קיימא צרת צרה נמי במקום

ערוה קיימא: כיצד אם מתו הן כו': "ואפילו

כנם ולבסוף גירש ורמינהו סג' אחים שנים מהן

נשואים ב' אחיות ואחד נשוי נכרית גירש אחד

מבעלי אחיות יאשתו ומת הנשוי נכרית

וכנסה המגרש ומת זו היא שאמרו שאם

מתו או נתגרשו צרותיהן מותרות מעמא

דגירש ואח"כ כנם אבל כנם ואח"כ גירש

לא מא"ר ירמיה מתברא מי ששנה זו לא

שנה זו האי תנא סבר מיתה מפלת והאי

תנא סבר ∘נשואין הראשונים מפילים רבא

אמר לעולם חד תנא הוא יוזו ואין צריך לומר

זו קתני: וכל שיכולה למאן: "ותמאן השתא

ותתייבם לימא מסייעא ליה לרבי אושעיא

דא"ר אושעיא ממאנת למאמרו ואינה ס

ממאנת לזיקתו לא צרת ערוה שאני יידתני

רמי בר יחזקאל מיאנה בבעל מותרת לאביו

מיאנה ביבם אסורה לאביו אלמא משעת

נפילה נראית ככלתו •הכא נמי משעת נפילה

נראית כצרת בתו: מתני שש עריות חמורות

מאלו מפני שנשואות לאחרים יצרותיהן מותרו'

אמו ואשת אביו ואחות אביו אחותו מאביו

ואשת אחי אביו ואשת אחיו מאביו יובית שמאי

מתירין הצרות לאחים ובית הלל אוםרים

:סעיף

תורה אור השלם וְאִשְּׁה אֶל אֲחֹתָהּ לֹא
 תְקָּח לִצְרֹר לְגַלּוֹת ָּעֶרְוָתָהּ עָלֶיהָ בְּחַיֶּיהָ:

תום' חד מקמאי מחזיר גרושתו כולן מחזיר גרושתו כולן מותרות: **כותני'** ב"ש מכשירין וב"ה פוסלין . לרבווה דורטלה לחחול לה דכתיב ובת כהן כי תהיה לאיש זר [היא] -רחרומה הקדשיה בורומת הקדשים לא
תאכל כגון שנבעלה לזר
אצלה פסלה לתרומה
ולכהונה מק"ו דגרושה
דמותרת בתרומה אסורה לכהונה זו שאסורה ובתרומה) אינו דיז (בונו זמה) אינו זין שאסורה בכהונה והכי איי בפ׳ אלמנה לכהן גדול והתם אסיק׳ דור אצלו מעיקרא בעי׳ לאפוקי מחזיר גרושתו דלאו זר מעיקרא הוא ולא פסלה לא לתרומה ולא לכהונה דהא פסול כהונה מתרומה האתי אבל בחייבי כריתות אע"ג דלאו זר מעיקרא הוה פסלה לתרומה ולכהונה מק"ו וה"נ אמרינן בשלהי פרקין נהי נמי דעשו והא״ר יהושע אין ממזר מחייבי כריתות ומאי מפסלא. ל) והלכה כב״ה נהי דממזר לא הוי --תוום מיהא הוי דאתי בק״ו לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת כדפריך בהא שמעתתא גבי מחזיר גרושתו וש"מ דבחייבי כריתות היא עצמה

א) נראה דנ"ל ומאי מפסלא אפי׳ אם הלכה כב״ה.

:מעיקרא הוא

דאין עיבור בנים של קיימא מלוי להיות בלא סימנים ומיהו זמנין אתו מדפריך וניבדוק וכן אלא למ"ד אין חוששין מאי איכא למימר ואם אין בנים כלל בלא סימנים ודאי נשרו וגם לשון חוששין

ולא שודאי נשרו ומשום דלא שכיח עיבור בלא סימנים לא מצינו חמותו ממאנת דחוששים לסימנים כדמסיק ואזיל ולהכי קאמר נמי רבה בר ליואי תוך הזמן הזה היא מתה ועוברה מת אע"פ דפעמים חיה כיון דלא שכיח ובברייתא דרב ביבי דנקט שמא תמות בשביל המיעוט ואע"ג דרבה בר ליואי לא חש למינקט שמא בשביל מיעוטא וא"ת ומנין לו לגמרא דרב זביד לא בעי למימר דאין בנים כלל בלא סימנים כדמשמע במילתיה וי"ל דאם אין בנים כלל בלא סימנים בא למימר אייכ במאי אתא לפלוגי אדרב ספרא כיון דלדידיה נמי אין בנים כלל בלא סימנים כמו לרב ספרא אלא ודאי אתא למימר דאין הבנים סימן גדלות אלא השערות וכי ליכא שערות לא מחזקינן לה ודאי גדולה ולהכי פריך ולבדוק ומשני חוששין שמא נשרו וחוששין לה בספק גדולה לענין חליצה וקדושין דאורייתא ולענין עונשין ומילי טובא ובקונטרס פי׳ דסבר רב זביד דתוך הזמן כלאחר הזמן דלא כהלכתא נראה לר"י דבעלמא מודה רב זביד דתוך הזמן כלפני הזמן ושאני הכא דע"י בנים חשבינן לסימנים כאילו הם לאחר זמן כדפרישית נמי לרב ספרא: משום צער לידה חיישינן. וא״ת כיון דאין בנים בלא סימנים משעת העיבור נבדוק קמי לידה ואי ליכא סימנין ליכא למיחש שמא נשרו דאכתי לא בא צער לידה וי"ל דלאו דוחא נקט לער לידה דה"ה נמי דמשום לער עיבור חיישינן שמא נשרו ולא נקט לער לידה אלא משום דאקשי ליה ונבדוק את החמות כדי למאן דהיינו אחר לידה להכי נהט לער לידה וה״ה

נתי משמע דליכא אלא חששא בעלמא

דאי בדקנה קמי לידה ולא אשכחן דאיכא למיחש דנשרו משום לער עיבור ואי היה מפרש מילתיה דרב זביד דאין לידת בנים בלא סימנים קאמר הוי אתי שפיר הא דנקט לער לידה ולא היינו לריכים לומר משום לער עיבור חיישינן אבל אי אפשר לומר כן דח״כ לא הוי משני מידי לרבה בר ליואי: מתה בתו או נתגרשה. הא דלא נקט מיאנה או שנמלאת אילונית משום דמתני׳ אתא לאשמועינן אפילו כנס ולבסוף גירש ומיאנה או שנמצאת אילונית אין שום חדוש דבטלו להו קידושי קמאי וכך לי כנס ולבסוף מיאנה כמו מיאנה ולבסוף כנס א"נ משום דקאי אאחת מכל העריות האלו ומיאנה או שנמצאת אילונית לא שייך בכל העריות:

חלצו

של שהים שנים ובו'. לקמן בפרק ד' אחים (דף ג. דיה גירט) אפרט לה אמאי נקט שלטה אחים: בשרארן הראשונים מפילים. הכא לא הוה שיין למינקט הראשונים דליכא הכא מכי

נישוחין ומשום ההיא דבפרק ב"ש (לקמן קה:) נקט הכי דתנן המגרש החשה והחזירה מותרת ליבם ור"ח חומר ומפרש התם טעמח דר"ח משום דמספקה ליה אי מיתה מפלח אי נישואים הראשונים מפילים: תמאן השתא ותתייבם בו'. ואפי׳ לר"ג דלית ליה מלמדין את הקטנה שתמאן לקמן בפ׳ ב״ש (דף קט.) היינו להוליאה מבעלה א"נ פריך דהיכא דמיאנה תחייבם לרתה ומתני' משמע דאין לה תקנה אלא בחליצה: לא צרת ערוח שאני בו'. ה"נ בשעת נפילה נראים כלרת בתו וא"ת ומנא ליה דטעמא דרמי בר יחזקאל משום דבשעת נפילה נראית ככלתו דלמא טעמא דרמי בר יחזקאל גופיה משום דרבי אושעיא דאינה ממאנת לזיקתו וי"ל דע"כ

אין כנים בלא סימנים. והיולדת בקטנות חזקה הביאה סימנים 🕦 רב זביד אמר אין בנים בלא סימנים. אומר ר"י דלריך לפרט ומשהביאה סימנים בתוך י"ב לא תמאן דהני סימנים גמורים נינהו דס"ל לרב זביד חוך זמן כלאחר זמן לענין סימן ולא אמרינן שומא נינהו: הניחא למ"ד כו'. פלוגתא בפ' יולא דופן(נדה דף מו.):

מנא הני מילי. דלרת לרתה פטורה: נתגרשו לרותיהן מותרות. ואפי׳ כנס אחיו את הנכרית ולבסוף גירש את בת אחיו דהוו להו לרות זו לזו קודם גירושין אפ״ה קשרינן ליה לייבומי כדקתני ומתה בתו או נתגרשה הואיל ובשעת נפילה לא הוו לרות זו לזו: וכנסה המגרש ומת. ונפלה נכרית לפני שלישי שנשוי אחות אשתו של (מ) זו הראשונה דהויא להו לרת אחות אשה משנתגרשה לרותיהן מותרות הואיל ולא היתה אחות אשתו של זה לרה לנכרית זו שקודם נשואים של זו נתגרשה: מברא. קשיין אהדדי: האי תנא. דמתני׳ סבר מיתת הבעל מפלח נשיו לייבום הלכך אפי׳ כנס ולבסוף גירש כיון דבשעת מיתה לאו לרת הבת היא שריא: ותנא. ס דברייתה סבר נישוחין הרחשונים שהאשה נשאת לבעלה מפילים אותה לייבום הלכך משנעשית לרת ערוה שעה אחת אסורה עולמית: זו. דמתני' דהכא דכנס ולבסוף גירש מותרת כדקתני ומתה בתו או נתגרשה ואין ל"ל זו דג׳ אחים דגירש ולבסוף כנס: וסמאן. הערוה השתא ותאמר אי איפשי בקדושין שקדשוני אמי ואחי לבעלי המת ותעקור קידושין הראשונים ותתייבם לרתה: ממאנת למאמרו. הא דתנא לקמן בפ׳ ב״שמי וב״ה אומרים בבעל וביבס: למחמרו. הוח דממחנת שאם עשה היבם מאמר ביבמה קטנה ומיאנה בו מפקיע מיאון את המאמר וחזרה לזיקה לבדה וחוללת. ואע"ג דגדולה שעשה בה מאמר ולא רלה לכנוס קי"ל בפ' ר"ג (לקמן דף נ:) (ט לריכה גט למאמרו וחלילה לזיקתו הכא מיאון עקר למאמרו ולא בעיא גיטה: וחין ממחנם לויקפו. לעקור נשואים ראשונים ולהפקיע זיקת ייבום ולנאת בלא חליצה. ה"נ גבי ערוה

לא עקר ליה מיאון דהשתא לנשואין קמאי למישרי לרתה: לרת ערוה שחני. רבנן גזרו שלא תמאן ליבומי לרתה דלא לזלזולי בלרת ערוה דלמא אתי למישרי: מיאנה. כלתו בבעלה מותרת לחמיה דעקרתה לנישואיה והויא כמפותת בנו ומותרת לו. אבל מת בנו בעלה הראשון ומיאנה בזיקת יבם אע"ג דנשואין קמאי עקרה אסורה לאביו. אלמא משעת נפילה כלתו היא משעה שנפלה להתייבם ומקקה ליבם מחמת נישואין הראשונים נראים אותם נישואין גמורים למיהוי אשת המת וכלתו של זה: ה"ג. בלרת ערוה משעת נפילה שמקקה הבת ליבם (ג) למאן בו מחמת קידושי ראשון נראים נישואים גמורים למיהוי אשת המת ולרתה לרת הבת ואי שרית ליה אתי למישרי לרת הבת בעלמא: בותבי' שש עריות. יש שחמורות מאלו ומהו חומר שלהן שנשואות לאחרים ואינן יכולין להנשא לאחיו מאבין ואם מתו בעליהן שהן (י) נכריות אלל זה לרותיהן מותרות להנשא לזה: אמו. אינה יכולה להנשא לאחיו של זה מאביו שהרי היא לו אשת האב וכן אשת האב ואחות אביו (ם) ואשת אחיו מאביו שהיו לו בנים ואשת אחי אביו כולן אסורות לאחיו מאביו כשם שאסורות עליו ואין בהן לד ייבום על זה לעולם ואם נישאו לאחרים ולהם נשים אחרות ומתו מותרות לינשא לזה שאין נרת ערוה אסורה אלא כשנפלה לייצוסי עם הערוה פעם אחת שכיון שפטרה ללרת ערוה עמדה עולמית באיסור אשת אח שיש לה בנים: ב"ש מתירים. לרת ערוה להתייבם לאחיו דלית להו הך דרשא דללרור: 1530

טעמא דרמי בר יחזקאל משום דבשעת נפילה נראית ככלתו מדנקט אסורה לאביו מכלל דלעלמא שריא ואי טעמא משום דאינה ממאנת לזיקתו אסורה נמי לעלמא וא"ת א"כ תקשה ברייתא דרמי בר יחוקאל לר" אושעיא וחירן הר"ר משה כהן דאיכא למימר דמיירי כשחללה ולהכי שריא לעלמא ולא משום דממאנת לזיקתו א"נ כשמיאנה ביבם אחר שנתייבמה דליכא זיקה ומ"מ אסורה לאביו משום דבשעת נפילה נראית ככלחו:

לעיל ג:, כ) לקמן ל.,ג) לפיל ג:,ג) לעיל ד) [לקמן ל:], ד) [שבת לב: וש"ל ועי' תוס' כתובות עה: ד"ה תברא], ו) נשם עירובין עו. ר״ה לב: לג. נירובין נו. ר״ה לב: לג. כתובות נח. הוריות ב:], ז) [לקמן קו:], ח) לקמן קו. קידושין מה. ע"ש, ט) לעיל יב. לקמן קו:, י) [לעיל ג: י.], כ) [לעיל ט.] לקמן כו. עדיות פ"ד מ"ח, ל) נ"ח בתרא, מ) [דף קו.], נ) לעיל

גליון הש"ם

גמ' רב אשי אמר סכרא היא. ע' לעיל דף כ ע"ל תד"ה עד סוף: שם נשואין הראשונים מפילים. לקמן דף פד ע"ב: שם ה"ג משעת נפילה. עיין לקמן דף כע ע"א מד"ה אי כרכי אלעור:

הגהות הב"ח

(**ה)** רש"י ד"ה וכנסה וכו' של זה הראשונה דהויא לה של זה הלמשונה להחמלה לרת: (ב) ד"ה למאמרו וכו' בפ' ר"ג דצריכה: : דצריכה (a) ד"ה הכא נמי וכו' ליבם והוצרכה למאן בו: (ד) ד"ה שש וכו' שהן ... שע וטר שהן נכרים אלל זה: (ה) ד"ה אמו וכר יאריר וכו' ואחות אביו זר מאביר ואשת ואחותו למיו: (ו) תום' ד"ה ורב :איתא מדפריך

מוסף רש"י

לצרור. לרות הרכה משמע, מדלא כתיב לצור וכנסה להתייבס, שהרי עד שלא כנחה נירש את הראשונה שהיא ערוה ולא היתה לרתה מעולם ולקמו ל.). תברא. קשה להדדי (ב״ק